

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
אגף המשמעת

ה' אלול תש"ע
15 אוגוסט 2010

המש 3113-2010

אל:

הסמנכ"ל לים הבכירים למינהל ומשאבי אנוש במשרדי הממשלה וביחידות הסמך
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, המוסד לביטוח לאומי
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות שדות התעופה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, חברת דואר ישראל
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, שירות התעסוקה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות השידור
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות ההגבלים העסקיים
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות העתיקות
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, הרשות הממשלתית למים וביוב
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים
הסמנכ"ל למנהל ומשאבי אנוש, הרשות לניירות ערך
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, כנסת ישראל
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, מבקר המדינה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, בית הנשיא

שלום רב,

הנדון: חוזר בנושא הדין המשמעת

בחוזר זה, אבקש להביא בפניכם מקבץ פסקי דין נבחרים העוסקים בדין המשמעת, אשר יצאו במהלך החודשים יוני – יולי מפתחו של בית המשפט העליון, בית המשפט המחוזי, ומפתחו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה (להלן – בית הדין למשמעת).

כמו בחוזרים הקודמים, אבקשכם להקפיד ולהעביר את המידע המובא בפניכם לכלל עובדי המדינה, דבר אשר יסייע רבות לעבודתנו באגף המשמעת בנציבות שירות המדינה, בהטמעת ערכי המשמעת בשירות המדינה ובהנחלת ערכי טוהר המידות ושמירת ניקיון הכפיים המהווים את אבני היסוד עליהם מושתת השירות הציבורי כולו.

כמו כן, אמליץ לכלל המנהלים במשרדי הממשלה וביחידות הסמך, להפיץ לכלל העובדים תחתיהם בחוזר מטעמם את תמציות הפסיקה המובאות לפניכם וכן עדכון תקופתי באשר לנקיטת אמצעי משמעת פנים משרדיים, בהתאם לסמכותכם לפי סעיף 31 לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג – 1963 (להלן – חוק המשמעת), ובכך לסייע בהרתעת עובדים מלבצע בעצמם מעשים דומים, וללמד על ערכי טוהר המידות ושמירת ניקיון הכפיים הנדרשת מהעובדים, כך שלא ייכשלו בעבירות משמעתיות. מצ"ב כדוגמא לעיונכם, חוזר תקופתי המופץ על ידי סמנכ"ל בכיר למינהל ומשאבי אנוש ברשות המסים. אבקש לכתב הח"מ בחוזרים אלו.

ביום 21.7.10 יצא תחת ידו של בית המשפט המחוזי בירושלים פסק דין בערעור על גזר הדין של בית הדין למשמעת, עמ"מ 702/10 דוד בן חיים נ' נציבות שירות המדינה. המדובר בערעורו של עובד אשר שימש כצב במחלקת האחזקה במשרד הבריאות על גזר דינו של בית הדין למשמעת. העובד הורשע במסגרת הליך פלילי בבית משפט השלום בתל אביב בעבירה של ביצוע מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן – חוק העונשין), בשל כך שבמהלך עבודתו הבחין בעובדת ניקיון שעה שניקתה את השירותים, אחז בשערה, סובב אותה אליו, ונישקה ללא הסכמתה. על העובד הושת עונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות

שירות, עשרה חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי בסך 500 ₪ וכן פיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪. בעקבות הרשעתו בפלילים, הוגשה לבית הדין למשמעת תובענה משמעתית כנגד העובד. בית הדין למשמעת גזר על העובד אמצעי משמעת של **נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר וכן פסילה ממילוי כל תפקיד במשרד הבריאות למשך שלוש שנים.**

העובד ביקש מבית המשפט המחוזי להקל בעונשו, זאת בין היתר, נוכח נסיבות אישיות, היותו עובד זוטרי וגילו המבוגר. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של העובד, בצינו כי העבירה אותה ביצע העובד הינה במהותה עבירה של הטרדה מינית חמורה, וכי החזרתו לעבודה תעביר מסר קשה ומסוכן לציבור בכלל, ולעובדי המדינה – בפרט, בדבר קוד ההתנהגות והנורמות הראויים בשירות המדינה. עוד ציין בית המשפט כי:

"למרות נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, אין הדעת סובלת החזרתו של עובד מדינה, שנתן דרור ליצריו המיניים במקום העבודה, תוך התעלמות מרצון קורבנו, הורשע בפלילים בעבירה שיש עימה קלון, וריצה עונש של שישה חודשי מאסר בעבודת שירות, לעבודתו בשירותיה. נוכח שכיחותה של עבירת ההטרדה המינית בשירות המדינה, כמבואר לעיל, הרי שעל בית המשפט לשמש שופר ומגן בעבור אותן עובדות חלשות בשירות המדינה, שמפאת מעמדן ואופי תפקידן לא מסוגלות או יכולות להשמיע קולן..."

בית המשפט המחוזי נתן את דעתו גם לטענת העובד על היותו עובד זוטרי וציין כי:

"אכן ההלכה הפסוקה נוהגת להחמיר יותר דווקא בעונשם של עובדי מדינה בכירים, אשר ביצעו עבירה של הטרדה מינית, זאת בשל הצורך להשיג הרתעה בקרב עובדי מדינה אחרים – למען יראו וייראו, וכן על מנת שלא תינזק תדמיתו של השירות הציבורי (לעניין זה ראו: עש"מ 7113/02 מדינת ישראל נ' שחר לוי נז(3) 817, 829). אולם, במקרה דנן אין מעמדו הזוטרי ותפקידו של המערער בשירות המדינה משחק תפקיד משמעותי או מכריע בשלב קביעת אמצעי הענישה ההולמים שיש להטיל עליו. ודוק: החומרה היתרה שיש במעשי המערער אינה נעוצה בהגדרת תפקידו, כי אם באופי העבירה אותה ביצע – הטרדה מינית חמורה, שהשתכללה לכדי עבירה פלילית של ביצוע מעשה מגונה בנסיבות מחמירות."

ביום 14.7.10 ניתן פסק דינו של בית הדין למשמעת, בד"מ 48/10 **נציבות שירות המדינה נ' דניאל סיני** – המדובר בעובד אשר הועסק עד למועד השעייתו משירות המדינה כגזבר בבית משפט שלום בצפת. העובד הורשע בהליך פלילי שנוהל נגדו בבית המשפט המחוזי בחיפה במספר רב של עבירות של גניבה בידי עובד ציבור, לפי סעיף 390 לחוק העונשין, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין, וכן עבירה של איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס – 2000. העובד הורשע בשל כך שבמהלך תקופה של כשבע שנים שלח יד במרמה לכספי ההוצאה לפועל אשר הופקדו בידי ועשה בהם לשימושם ולשימוש משפחתו, ולמעשה גנב מחשבון ההוצאה לפועל סכום של 391,423 ₪. בית המשפט המחוזי הטיל על העובד שלוש שנות מאסר בפועל, שנת מאסר על תנאי, קנס בסך 70,000 ₪ וחילוט חלק מרכושו.

בעקבות הרשעתו בפלילים, הוגשה לבית הדין למשמעת תובענה משמעתית כנגד העובד. בית הדין למשמעת גזר על העובד אמצעי משמעת של **נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר, פסילה משירות המדינה עד להגיעו של העובד לגיל 70, כך שבכל תקופת הפסילה תימנע מהעובד הזכות לקבל כל גמלה.**

בית הדין למשמעת עמד על חומרת העבירות אשר ביצע העובד במסגרת תפקידו, בהביאו מדברי בית המשפט המחוזי בגזר דינו:

"עבירה של מעילה בכספי ציבור על ידי עובד הציבור, יש בה בנוסף לנזק הכספי הישיר, פגיעה בטוהר המידות ובמערכת הציבורית כולה ואין להכביר מילים על חומרתה. על אחת כמה וכמה קשה הפגיעה,

כשמדובר בעובד שעבד במערכת בתי המשפט, שאמונה על המערכת לאכיפת שלטון החוק. ניקיון כפיים של עובד הציבור עומד בבסיס השירות הציבורי. סדרי מנהל ושלטון תקינים נבנים על אמון הציבור. כשעובד ציבור מבצע עבירות, נגרמת פגיעה ממשית באמון הציבור. לפיכך, נקבעה לא אחת, כי עבירות גניבה בידי עובד ציבור ומעילה באמון, מצדיקות ענישה מחמירה, שיהא בה מסר חד משמעי ומרתיע כי לנסיבות האישיות משקל דל והן נסוגות בפני צורך זה. בעבירה דידן, אין משמעות להיותו של הנאשם בעל עבר נקי. עבירות של בעלי תפקידים בשירות הציבורי, מטבע הדברים מבוצעות בידי אנשים שתיפקדו לכאורה ללא דופי ולכן זכו לאמון ולעלייה בסולם הדרגות והאחריות."

בית הדין דן בבקשתו של העובד ולפיה בית הדין ימליץ בפני הממונה על הגמלאות על תשלום גימלה לפרנסת בני משפחתו בתקופת הפסילה, בהתאם לסעיף 62(א) לחוק שירות המדינה (גמלאות) [נוסח משולב], התש"ל – 1970 (להלן – חוק הגמלאות), וקבע כי:

"אין זה הולם שהנאשם שעבר עבירות כה חמורות יזכה לקבלת "פרס" בדמות תשלומי גימלה מהמדינה קודם הגיעו לגיל פרישה, בעוד שעמיתיו לשירות המדינה, שלא חטאו ולא פשעו יזכו לקבלת גמלאותיהם רק בהגיעם לגיל 67 ... הנאשם רמס באופן מחפיר את אוצר המדינה ואין מקום שבני משפחתו יהנו מזכויות ממוניות, בצורת תשלומי גימלה ..."

בסופו של יום, החליט בית הדין למשמעת, כי חומרת מעשיו של העובד דורשת העברת מסר ברור וחד המוקיע אותם, והחליט לפסול את הנאשם משירות המדינה עד הגיעו לגיל 70 וכי בכל תקופת הפסילה לא יקבל הנאשם כל גמלה.

אני תקווה כי קובץ זה יהא לכם לעזר ויעשה בו שימוש משכיל (לנוחיותכם, צורף תוכן עניינים לקובץ זה).

קובץ הפסיקה המצ"ב, כמו גם חוזרים נוספים בנושא משמעת, תוכלו למצוא באתר האינטרנט של נציבות שירות המדינה, תחת הכותרת "אגף המשמעת" בכתובת: <http://www.civil-service.gov.il>.

בברכה,

אסף רוזנברג, עו"ד
ממונה בכיר (משמעת)

העתק:

מר יהודה וינשטיין - היועץ המשפטי לממשלה
מר משה לדור - פרקליט המדינה
מר שמואל הולנדר - נציב שירות המדינה
המנכ"לים במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת
מר יעקב ברגר - המשנה לנציב שירות המדינה
מר שי ניצן - משנה לפרקליט המדינה (עניינים מיוחדים)
מר מוטי אהרוני - סגן נציב שירות המדינה (משרדי ממשלה ויחידות הסמך)
מר יוסי קינר - סגן נציב שירות המדינה (מערכת הבריאות)
מר אלי אברבנאל - פרקליט מחוז ירושלים (פלילי)
מר עמית וייסמן - פרקליט מחוז חיפה (פלילי)
מר דן אלדד - מנהל תחום תפקידים מיוחדים, פרקליטות המדינה
מר נתנאל לויט - מנהל אגף חקירות משמעת
היועצים המשפטיים במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת

מקבץ פסיקה לחודשים יוני- יולי 2010

תוכן עניינים

עמודים	עבירה
	<u>התחזות, קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת מרמה בנסיבות מחמירות</u>
5.....	פסיקה של בית המשפט העליון.....
	<u>חבלה בכוונה מחמירה</u>
6-7.....	פסיקה של בית המשפט המחוזי.....
	<u>מעשה מגונה והטרדה מינית</u>
7-8.....	פסיקה של בית המשפט המחוזי.....
8.....	פסיקה של בית הדין למשמעת.....
	<u>גניבה מרמה והפרת אמונים</u>
9-11.....	פסיקת בית הדין לאחר הליך פלילי (2 פס"ד).....
11-12.....	פסיקה של בית הדין למשמעת.....
	<u>סמים מסוכנים</u>
12-13.....	פסיקת בית הדין לאחר הליך פלילי.....
	<u>הפרת נהלים</u>
13-14.....	פסיקה של בית הדין למשמעת.....
	<u>דיווחים כוזבים</u>
14-15.....	פסיקה של בית הדין למשמעת.....

התחזות, קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות

פסיקה של בית המשפט העליון

1. בר"ש 3913/10 יגאל משה נ' נציבות שירות המדינה

יגאל משה (להלן – העובד) הועסק במשרד התמ"ת במועדיה הרלוונטיים של התובענה כנהג בשירות התעסוקה במחוז הצפון. (פסק הדין בעניינו פורט בהרחבה במקבץ שהופץ בחודש דצמבר 2009).

ביום 17.11.08 הוגש כנגד העובד כתב אישום מתוקן (ת.פ. 5279-03-08) לבית משפט השלום בנצרת, המייחס לו תשעה אישומים שונים וביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התחזות כעובד הציבור, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות כאדם אחר וזיוף בידי עובד ציבור לפי סעיפים 499(א)(1), 283, 415, 441 ו-421 לחוק העונשין.

ביום 17.11.08 הרשיע בית המשפט (כב' נשיא בית המשפט ת. כתילי) את העובד, על סמך הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. כמו כן, במועד זה גזר בית המשפט את דינו של העובד בהשיתו עליו את העונש הבא: 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 50,000 ₪.

ביום 9.9.09 לאחר סיומו של ההליך הפלילי הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3), (4) ו- (6) לחוק המשמעת.

ביום 30.9.09 גזר בית הדין את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה.

2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה משירות המדינה - העובד יפסל למילוי כל תפקיד בשירות הציבורי שחוק שירות המדינה (משמעת) חל עליו, וזאת עד הגיע העובד לגיל 67 שנים. 4. בכל תקופת הפסילה, תימנע מהעובד הזכות לקבל כל גמלה.

ערעורו של העובד על חומרת גזר הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה, שם נקבע כי נוכח חומרת העבירות, אופיין והישנותן, יש בפרשה כדי לפגוע פגיעה ממשית בתדמית שירות המדינה, כזו המצדיקה אמצעים משמעתיים של ממש.

העובד הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה. בית המשפט העליון (כב' השופט א' רובינשטיין) קבע ביום 24.6.10 (בר"ש 3913/10) כי אין מקום למתן רשות ערעור, בין היתר, משום שבית הדין למשמעת גזר את הדין תוך הנמקה סדורה, בית המשפט המחוזי בערעור אישר את גזר הדין, והתוצאה אינה כזאת הדורשת התערבות. עוד ציין בית המשפט כי:

"בית הדין למשמעת הלך בדרך שהותוותה בעש"מ 3789/04 ציפורי נ' נציבות שירות המדינה שם ציינה השופטת-כתארה אז- ביניש, כי תכלית הפגיעה המסוימת בזכויות כלכליות היא " שלא יצא חוטא נשכר, דהיינו שלא יוצר מצב שבו עובד שפוטר בהחלטת בית הדין למשמעת בגין עבירות שביצע יקבל זכויות אשר בדרך כלל אינן מוענקות לעובד שפורש בדרך העניינים הרגילה באותו גיל ובאותו ותק", וכן לשם הרתעת עובדים אחרים."

חבלה בכוונה מחמירה

פסיקה של בית המשפט המחוזי

2. איאד עוסמאן נגד מדינת ישראל

איאד עוסמאן (להלן - העובד), הועסק כמורה למחשבים ומתמטיקה בבית ספר בבאר שבע. עם הגשת כתב האישום כנגד העובד, השעה נציב שירות המדינה את העובד מתפקידו וזאת עד לסיום ההליכים המשמעתיים והפליליים בעניינו.

ביום 1.7.2005 הוגש נגד העובד כתב אישום מתוקן בבית המשפט המחוזי בחיפה אשר ייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) (1)+(2) וסעיף 29 של חוק העונשין, תשל"ז-1977, זאת בשל כך שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום פרצה קטטה בין אביו של העובד והעובד לבין חמשת בני דודו של העובד וזאת בגין סכסוך מקרקעין. בהתערבות מכובדים נערכה סולחה בין המתקוטטים ולא היה צורך בטיפול משטרי. באותו היום, בשעות הלילה פרצה קטטה נוספת ביניהם, העובד הצטייד בסכין מטבח באורך של כ-30 ס"מ, דקר את בן דודו באמצעות סכין בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.

ביום 23.10.08 הורשע העובד בכתב האישום, ובית המשפט המחוזי גזר את דינו לעונש של חמש שנות מאסר, מתוכן שנתיים וחצי לריצוי בפועל.

ביום 1.10.09 נדחה ערעור שהגיש העובד לבית המשפט העליון.

ביום 1.2.10 לאחר סיומו של ההליך הפלילי הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (3) ו-(6) לחוק המשמעת.

ביום 10.2.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה למשך שנתיים משירות המדינה. 4. פסילה למשך 15 שנים מלמלא כל תפקיד במשרד החינוך.

ביום 16.6.10 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של העובד על גזר הדין (ערעורו של העובד התמקד ברכיב הרביעי בגזר הדין של פסילת העובד מלמלא כל תפקיד במשרד החינוך למשך 15 שנה), בציינו כי בית הדין בחן ושקל כראוי בין אמצעי המשמעת אותם יש להטיל על העובד לבין נסיבותיו האישיות, וכי שיקוליו של בית הדין למשמעת מקובלים עליו.

בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת מעשיו של העובד כאיש חינוך בהביאו מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 8382/07 שריפה שמאליה נ' מדינת ישראל:

"לאיש חינוך בישראל מעמד מיוחד בחברה. מופקד בידי נכס יקר בנאמנות- חינוך ילדי ישראל מהגיל הרך ועד לסיום לימודי בית הספר התיכון ... הפרת ככלי ההגיונות, המוסר והחוק בידי איש חינוך כרוכים בחומרה מיוחדת על שום הפגיעה באמון הניתן במורה שכשל: פגיעה באמון התלמידים, פגיעה באמונם של ההורים שהפקידו את ילדיהם, היקרים להם מכל, בידי אנשי החינוך, ופגיעה בציבור הרחב, השם יהבו על מערך החינוך ועל אנשי החינוך, ובוטח ברמתם ובאיכותם לאור מעמדם המיוחד בחברה בישראל: " הפרת נורמות

ההגיונות והאתיקה בידי עובדי הוראה טומנת בחובה חומרה מיוחדת על שום המעמד המיוחד הנלווה לתפקיד זה, והציפיות הגבוהה שהחברה מציבה להתנהגותם של נושאי משרה אלה על שום השפעתם על בני הנוער בחברה הישראלית" (עש"מ 8622/05 נעאמנה נ' מדינת ישראל).

מעשה מגונה והטרדה מינית

פסיקה של בית המשפט המחוזי

3. עמ"מ 702/10 דוד בן חיים נ' בית הדין המשמעתי של עובדי המדינה

דוד בן חיים (להלן - העובד), הועסק כצבע במחלקת האחזקה של משרד הבריאות. עם הגשת כתב האישום כנגד העובד, הוא הושעה מעבודתו על ידי נציב שירות המדינה זאת עד לסיום ההליכים המשמעתיים והפליליים נגדו.

ביום 2.12.07 הוגש נגד העובד כתב אישום לבית המשפט השלום בתל אביב-יפו אשר ייחס לו עבירה של ביצוע מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, זאת בשל כך כי במסגרת עבודתו בבית החולים "שיבא" תל השומר, עת נכנסה אחת מעובדות הניקיון לשירותי הגברים בכדי לנקותם כשהיא נמצאת עם גבה לכניסת השירותים, תפסה העובד בשערה, סובב אותה אליו ונישקה ללא הסכמתה.

ביום 5.5.08 הרשיע בית משפט השלום בתל אביב את העובד, וביום 22.1.09 נגזר דינו של העובד והושתו עליו העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, קנס כספי בסך של 500 ₪, וכן פיצוי למתלוננת בסך 2500 ₪.

ביום 18.10.09 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב את ערעורו של העובד על חומרת העונש.

ביום 29.11.09 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2), (3) ו-(6) לחוק המשמעת.

ביום 10.12.09 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה ממילוי כל תפקיד במשרד הבריאות למשך 3 שנים.

העובד ערער על גזר הדין של בית הדין למשמעת, וביום 21.7.10 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים את ערעורו של העובד, בצינו כי:

" המערער ביצע מעשה של הטרדה מינית חמורה. חומרת ההטרדה באה לידי ביטוי לא רק בסעיף האישום שיוחס לו ובעונש הפלילי שנגזר עליו, אלא ראש לכל במעשה שביצע כשלעצמו, שאינו חף מגילויי אלימות. הלה ניצל את המתלוננת, עובדת מטעם חברת ניקיון, שמעמדה בשירות הציבורי אכן "פגיע ושבירי", לסיפוק דחפיו ויצריו המיניים. המתלוננת שימשה בעבורו אך כאובייקט לסיפוק צרכיו, כאילו הייתה בגדר בובה על חוט, נטולת דעה או רצון משל עצמה. החזרתו לתפקידו תעביר מסר קשה ומסוכן לציבור בכלל, ולעובדי המדינה-בפרט, בדבר קוד ההתנהגות והנורמות הראויים בשירות המדינה, אודות גבולות הסבלנות.... נוכח שכיחותה של עבירת ההטרדה המינית בשירות המדינה, כמבואר לעיל, הרי שעל בית המשפט לשמש שופר ומגן בעבור אותן עובדות חלשות בשירות המדינה, שמפאת מעמדן ואופי תפקידן לא תמיד מסוגלות או יכולות להשמיע קולן, רבות מהן גם ודאי נמנעות מהגשת תלונה נגד מחלל כבודן בשל החשש שמא תיפגע משרתן או תיגרע פרנסתן..."

זאת ועוד, בית המשפט הדגיש כי אין הצדקה להתערבותו בהחלטת בית הדין בצינו כי:

"...אינני רואה מקום או צורך להתערב באיזון ומושכל וראוי זה. בשל חומרתה של העבירה, שיש עימה קלון, ולנוכח שכיחותה בשירות הציבורי; בשל הצורך למגרה; וכן לנוכח הרצון לשמור על טוהר המידות בשירות הציבורי ואמון הציבור בו, ודאי גם להרתיע עובדי מדינה אחרים מלבצע מעשים דומים, הרי שבמקרה דנן, לאינטרס הציבורי-תוענך הבכורה..."

פסיקה של בית הדין למשמעת

4. בד"מ 160/09 נציבות שירות המדינה נ' בועז גבאי

בועז גבאי (להלן - העובד), הועסק במוסד לביטוח לאומי, כמרכז מחלקת הגבייה בסניף המוסד טבריה. לאחר הגשת כתב התובענה כנגד העובד החליט נציב שירות המדינה על השעייתו עד סיום ההליכים המשמעתיים נגדו.

ביום 22.7.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2) ו-(3) לחוק המשמעת זאת בשל אירועים אשר התרחשו בין המועדים 21.8.07-22.8.07. באותם המועדים, הגיעה למשרדו של העובד גברת (להלן - המתלוננת) על מנת להסדיר תשלום חוב של בן זוגה במוסד לביטוח לאומי ובמהלכו של אותו המפגש העובד החמיא ליופייה וחוכמתה ושאל אותה גם שאלות אודות דרכיה וחייה האינטימיים, ואף הזמין אותה לאכול עמו ארוחת צהריים. העובד הציע לבני הזוג מימון של נופש מסוים על חשבונו והותיר בידה מספר טלפון על מנת שתוכל ליצור עמו קשר ועת ביקשה היא לצאת ממשרדו, ביקש העובד כי תנשקו, המתלוננת סירבה והעובד נשק על לחייה, הניח ידו על מותנה, נגע בבטנה ואמר לה כי "יש לה בטן שטוחה". באותו המועד, העובד אף התקשר אליה ומסר לה כי מצא לה עבודה כפקידת קבלה במלון בטבריה. במעשיו אלו עבר העובד גם על האיסורים הקבועים בסעיף 348(ג) לחוק העונשין, ועל סעיף 4 לחוק למניעת הטרדה מינית.

ביום 29.7.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. הפקעת משכורת קובעת. 4. פסילה לצמיתות מלמלא כל תפקיד במוסד לביטוח לאומי.

בית הדין למשמעת הדגיש את חומרת מעשיו של העובד בציינו כי:

"... מעשיו של הנאשם הגיעו למעלתה של הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(2) ו-(4) לחוק למניעת הטרדה מינית ומעשים מגונים, כמשמעותה בסעיפים 348-349 לחוק העונשין, גם אם המעשים הפיזיים כאמור שמימש הנאשם עם אותה גברת שפנתה למשרדו, לא הגיעו לאיברי גוף הכי אינטימיים".

זאת ועוד, בית הדין למשמעת הדגיש את חומרת העבירה כאשר הביא מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 6713/96 עמוס ברוכין נגד מדינת ישראל:

"הטרדה מינית, כעבירת משמעת, כוללת צורות שונות ומשונות של התנהגות פסולה שיש בה אופי מיני. יש בהן בקצה אחד, צורות קלות מבחינת הפסול המוסרי והפגיעה בקורבן, ויש בהן, בקצה השני, צורות חמורות מבחינה זאת."

בית הדין למשמעת גם עמד על התגובה המשמעתית הראויה בעבירות של הטרדה מינית, בהדגישו כי נמשכת המגמה להחמיר בדינם של עובדי מדינה שהורשעו בעבירות של הטרדה מינית.

גניבה מרמה והפרת אמונים

פסיקת בית הדין לאחר הליך פלילי

5. בד"מ 48/10 נציבות שירות המדינה נ' דניאל סיני

דניאל סיני (להלן - העובד) הועסק כגזבר בבית משפט השלום בצפת.

עם הגשת כתב האישום כנגד העובד, הוא הושעה מעבודתו על ידי נציב שירות המדינה זאת עד לסיום ההליכים המשמעתיים והפליליים נגדו.

ביום **21.1.09** הוגש נגד העובד כתב אישום מתוקן לבית המשפט המחוזי בחיפה אשר ייחס לו עבירות של גניבה בידי עובד ציבור (עשרות רבות של עבירות), לפי סעיף 390 בצירוף סעיף 383 (א) (2) לחוק העונשין; בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבת מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק; בעבירה של מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק, וכן בעבירה של איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, זאת בשל כך כי בשנת 2000, העובד שלשל לכיסו כספי הפקדות מזומנים שהופקדו בלשכת ההוצל"פ ועשה זאת במספר בכמאה הזדמנויות, בהן גנב סך של 391,423 ₪ מכספי ההוצל"פ. בכדי להסוות את מעשיו, העובד, בין היתר, טען בפני המאבטח שתפקידו היה להפקיד את הכספים, כאילו לא בוצעו הפקדות במזומן ונהג לרשום מצג כוזב ברישומים אצלו, כאילו הכספים שהתקבלו הופקדו בחשבון ההוצל"פ בבנק הדואר. העובד גם נהג לשים בצד חלק מהשוברים שהכין ולהסתירם, על מנת שלא ייווצר פער גדול מידי בין נתונים שהוזנו על ידו למחשב לבין סכומים שאכן הופקדו בבנק הדואר.

ביום **21.5.09** הודה העובד בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובית המשפט המחוזי הרשיעו בכל המיוחס לו.

ביום **14.4.10** גזר בית המשפט המחוזי את דינו של הנאשם והשית עליו 3 שנות מאסר בפועל, שנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך 70,000 ₪ וכן, בית המשפט הורה גם על חילוט חלק מרכושו. לאחר סיום ההליך הפלילי כנגד העובד, ביום **7.7.10** הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17, (1), (2), (3), (4) ו-(6) לחוק המשמעת.

ביום **14.7.10** גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: **1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה למילוי תפקיד בשירות הציבורי עד גיל 70, בקובעו כי בכל תקופת הפסילה תימנע מהעובד זכות לקבל כל גמלה.**

בית הדין עמד על חומרת העבירות שביצע העובד בהביאו מדברי בית המשפט המחוזי אשר גזר את דינו של העובד:

"עבירה של מעילה בכספי ציבור על ידי עובד הציבור, יש בה בנוסף לנזק הכספי הישיר, פגיעה בטוהר המידות ובמערכת הציבורית כולה ואין להכביר מילים על חומרתה. על אחת כמה וכמה קשה הפגיעה, כשמדובר בעובד שעבד במערכת בתי המשפט, שאמונה על המערכת לאכיפת שלטון החוק. ניקיון כפיים של עובד הציבור עומד בבסיס השירות הציבורי. סדרי מנהל ושלטון תקינים נבנים על אמון הציבור. כשעובד ציבור מבצע עבירות, נגרמת פגיעה ממשית באמון הציבור. לפיכך, נקבעה לא אחת, כי עבירות גניבה בידי

עובד ציבור ומעילה באמון, מצדיקות ענישה מחמירה, שיהא בה מסר חד משמעי ומרתיע כי לנסיבות האישיות משקל דל והן נסוגות בפני צורך זה... העובדה שהנאשם ניצל את היכרותו עם המערכת הציבורית ואת "הפרצה" שבה, לצורך נטילת כספים, במקום לפעול לתיקונה, אין בה כדי להקל עמו".

זאת ועוד, הדגיש בית הדין את חומרת מעשיו של העובד בהביאו מדברי כבוד השופטת ארבל בבית המשפט העליון בער"מ 4247/07 עיריית חיפה נ' סביון שורקי:

"עבירות שליחת יד בכספי ציבור חמורות הן, ופוגעות במערכת יחסי האמון, המהוות בסיס להתנהלות מערכות עבודה ויחסי עבודה תקינים. מעשה של גניבה מכספי ציבור הוקע בפסיקה פעמים רבות: מעשה שיש בו שליחת יד בכספי ציבור המבוצע בידי עובד הציבור, הוא מעשה שפגיעתו בשירות רבה. כבר נאמר לא אחת בפסיקתנו, כי עובד הציבור הוא נאמן הציבור. החומרה במעשים מן הסוג שבו הורשעה המשיבה, אינה נעוצה בהיזק הכספי ואף לא בחסר בממון בקופת המדינה, אלא במעילה באמון הכרוכה במעשים אלה. קשת המעשים הנכללים בעבירות של מעילה באמון היא מגוונת ומבטאת מידות חומרה שונות. היא כוללת עבירות חמורות כגניבה ממעביד, מעשי מרמה או זיוף וכן הפרת אמונים ואף מעשים שאינם פליליים במובהק, אשר היסוד של מעילה באמון הוא היסוד הדומיננטי בהם. בשל עוצמת הפיתוי והקלות בה ניתן להערים על המערכת בכל הנוגע לקבלת טובות הנאה שלא כדין, יש להקפיד על כך שאמצעי המשמעת שהוטלו על עובד שסטה מן השורה יהיו תגובה הולמת ומרתיעה. מידת החומרה של האמצעי המשמעת ההולם תלויה באופי המעשים האסורים בנסיבות ביצוע המעשים, בהיקפם ובתפקידו של העובד" (עש"מ 1807/01 מדינת ישראל נ' אלקריף).

פסיקת בית הדין לאחר הליך פלילי

6. בד"מ 17/10 נציבות שירות המדינה נ' מוחמד ערוק

מוחמד ערוק (להלן - העובד) הועסק כפקיד דואר בחברת "דואר ישראל בע"מ".

לאחר הגשת כתב האישום כנגד העובד, החליט בית המשפט על מעצרו של העובד עד לתום ההליכים בעניינו.

ביום **26.10.09** הרשיע בית המשפט המחוזי בנצרת את העובד על פי הודאתו בעבירות של גניבת דואר לפי סעיף 89 לחוק הדואר, התשמ"ו 1986 (להלן: "חוק הדואר"), בעבירה של גניבה בידי עובד הציבור לפי סעיף 390 בצירוף סעיף 383 (א)(1) לחוק העונשין, בעבירה של ניסיון לגניבת דבר דואר לפי סעיף 89 לחוק הדואר בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, ניסיון לגניבה בידי עובד ציבור לפי סעיף 390 בצירוף סעיף 383 (א)(1) וסעיף 31 לחוק העונשין, בעבירה של עשייה שלא כדין לפי סעיף 90 (א) לחוק רשות הדואר ובעבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

זאת בשל כך כי במהלך השנים ובמועדים שונים פתח העובד מעטפות דואר וגנב את תכולתן. העובד גנב במהלך השנים סכומי כסף אשר אינו ידוע וכן טובין רבים בהיקפים עצומים.

ביום **16.11.09** גזר בית המשפט המחוזי על העובד את העונשים הבאים: 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים וקנס של 25,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתם.

ביום **5.5.10** הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2), (3), (4) ו-(6) לחוק המשמעת.

ביום 24.6.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה לעבודה בחברת הדואר לצמיתות. 4. פסילה משירות המדינה לצמיתות.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיו של העובד בצינו כי:

"הנאשם הורשע בעבירות פליליות חמורות, שדבק בהן קלון מעצם טיבן ומהותן. במעשיו הוא פגע בבסיס האמון שצריך לשרור בין המעביד לעובדו ובמיוחד בתפקיד רגיש של טיפול בדברי דואר בעלי ערך שאותם היה אמור למיין בנאמנות עבור צדדים שלישיים שציפו לקבלם, כשהם שלמים ולא פתוחים ושתכולתם לא הוצאה מהם. בית המשפט העליון הנכבד בשורה של פסקי דין אמר דברו על עבירת הגניבה ועל השלכותיה על תדמיתו של השירות הציבורי, טוהר מידותיו של השירות ואמון הציבור בו"

פסיקה של בית הדין למשמעת

7. בד"מ 57/10 נציבות שירות המדינה נגד מכלוף בן אבגי

מכלוף בן אבגי (להלן – העובד), הועסק כסגן מנהל בית דואר וכגזבר בקרית מוצקין. עם פתיחת החקירה המשטרתית בעניינו, החליט נציב שירות המדינה על השעייתו של העובד מעבודתו עד סיום ההליכים המשמעתיים והפליליים נגדו.

יצוין, כי מקרה זה מהווה את החרג לכלל ולפיו ההליכים המשמעתיים בעניינו של עובד יעוכבו עד לאחר סיום ההליכים המשמעתיים, שכן העובד הועמד לדין משמעתי עוד בטרם הסתיים ההליך הפלילי בעניינו, וזאת לבקשתו של העובד.

ביום 26.7.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2), (3) ו-(4) לחוק המשמעת. בין השנים 2005-2009 שעה שהעובד שימש בתפקידו כגזבר בסניף הדואר בקרית מוצקין, גנב העובד כספים מקופת הדואר בהזדמנויות שונות בסך מצטבר של ₪837,000. כספים אלה הועברו לחשבונות בנקים שונים, חשבונות בנק של העובד ושל אחרים ובהם חברתו לחיים, ובאותם כספים נעשה שימוש לצורך תשלומים שונים ורכישת מוצרים.

ביום 1.8.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין. 3. פסילה לצמיתות משירות המדינה ומחברת הדואר.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיו של העובד משום היותו עובד מדינה בצינו כי:

"... מעשי גניבה של עובדי מדינה או עובדים של גופים סטטוטוריים, שחוק המשמעת הוחל לגביהם, זכו

לעמדה ברורה של בית המשפט העליון בהקשרים של דיני המשמעת:

נכון הוא, שבית המשפט הפלילי הגוזר עונשו של נאשם בעבירות שהורשעה בהן המערערת שוקל לא רק את הערך הכספי של הגניבה ואת נסיבותיה אלא גם את הנסיבות האישיות של הנאשם.

שיקולים אלה אינם עומדים בפניו של בית הדין למשמעת בבואו להטיל את אמצעי המשמעת על עובד ציבור שסרח. בפני בית הדין עומד התפקיד הציבורי שהמערערת היתה חלק ממסגרתו, ומידת הפגיעה שנגרמה ע"י המערערת לשירות הציבורי. " [עש"מ 581/00 נילי בן ארי, פ"ד מז, עמ' 530]

זאת ועוד, בית הדין למשמעת הדגיש את חומרת מעשיו של העובד והביא מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 1804/01 מדינת ישראל נגד אלקריף :

"תכליתו של הדין המשמעותי להגן על אמון הציבור בשירות המדינה וליצור הרתעה אפקטיבית כלפי עובד ציבור מפני מעשים שיש בהם מעילה באמון הציבור ובאמון הממונים עליהם-מחייבת ומצדיקה כי המשיב לא יוכל לחזור לתפקיד שבו כשל, ולא יחזור להפעיל את אותן סמכויות שבהפעלתן סטה מהכללים המחייבים. ההגנה על חוסנו של השירות הציבורי ומעמדו המוסרי מחייבים זאת. תפקודה היעיל והתקין של המערכת הציבורית וההגנה על מערך האמון בין עובד לעמיתיו ובין עובד לממונים עליו ולבני הציבור הנזקקים לשירות הציבורי מחייבים גם הם תוצאה זו."

סמים מסוכנים

פסיקת בית הדין למשמעת לאחר הליך פלילי
8. בד"מ 41/10 נציבות שירות המדינה נגד אלי גייסי

אלי גייסי (להלן - העובד) הועסק כמפקח מחסן בחברת הדואר.

כנגד העובד הוגש כתב אישום מתוקן בבית משפט השלום בתל אביב, זאת בשל עסקה בסם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973. בחודש יוני 2009 קיבל העובד הנחיה מגורמים אשר זהותם אינה ידועה, להחנות את רכבו בנקודה מסוימת ליד קיוסק ספציפי כאשר הוא משאיר את הרכב בלתי נעול בכדי שתוכנס לרכבו חבילת סם מסוכן. בהתאם להנחיה היה עליו להחזיק בסם המסוכן יומיים עד אשר הסם ילקח ממנו, הובטח לעובד כי יקבל תשלום עבור אותה החזקה והעברה והוא הסכים לכך. העובד פעל לפי הנחיות לפיהן החנה הרכב, הותירו לא נעול וחיכה מספר שעות. לארגו האחורי של הרכב הוחדרה שקית ובה חומר קשה והוא נסע עם השקית יומיים. כעבור יומיים, הגיע העובד על פי ההנחיה לחניון ספציפי, הותיר את הרכב לא נעול והשקית נלקחה ממנו.

ביום 14.2.10 הורשע העובד בבית משפט השלום במיוחס לו בכתב האישום, וביום 7.3.10 גזר בית משפט השלום את דינו של העובד והטיל עליו עונש של שישה חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, שמונה עשרה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של 50,000 ₪.

ביום 22.6.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד לפי סעיפים 17 (2), (3) ו-(6) לחוק המשמעת. ביום 23.6.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה לצמיתות לעבודה בחברת דואר ישראל. 4. פסילה לשירות המדינה עד הגיע העובד לגיל 60.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיו של העובד בציינו כי:

"הנאשם הורשע בעבירה של עסקה אחרת בסם מסוכן. כבוד השופט אפרתי שגזר את דינו בבית משפט השלום בת"א, ציין כי כל מעשיו של הנאשם נעשו בקור רוח ובמחשבה תחילה על מנת להפיק רווח. לנאשם הייתה שהות של יומיים להתעשת ולנער ידיו מהמעורבות בעסקה אולם לא עשה כן. נציין שאף אם הנאשם לא היווה את החוליה המרכזית בעסקה, עדיין מעשיו חמורים וקשים. למותר לציין, ואין צורך להכביר מילים על כך שמעורבות בעבירות סמים מצד עובדי ציבור מערערת כליל ומן היסוד את תדמיתו של שירות המדינה בעיני הציבור, ומחייבת את השירות להקיא מקרבו באופן מיידי עובדים שיורשעו בעבירות אלה, תהא מעורבותם אשר תהא".

הפרת נהלים

פסיקה של בית הדין למשמעת

9. בד"מ 27/09 נציבות שירות המדינה נגד איילה לוי

איילה לוי (להלן - העובדת), הועסקה בתפקיד של קונסול וקצינת מנהלה בשגרירות ישראל בפרטוריה. עם הגשת כתב התובענה כנגד העובדת, יצאה העובדת לחופשה ללא תשלום.

ביום 2.5.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובדת בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2), (3) ו-(4) לחוק המשמעת. בתקופה בה מילאה תפקיד של קונסול וקצינת מנהלה בשגרירות ישראל בפריטוריה זכתה לקבל זכות כספית של דמי שכירות, עבור מימון הוצאות שכירת דיור בתקופת שליחותה. אולם, לנוכח סכסוך עם המשכיר, על אופן ביצועו של הסכם ועזיבת המושכר, העובדת החליטה חרף הנחיות שניתנו לה בנדון ממשד החוץ, לראות בדמי השכירות שלא שולמו למשכיר בגין הפרת ההסכם, כמקור כספי מעין "זכות קניינית" להטבת נזקיה הכוללים מבלי ששמה פעמיה להליך של בוררות בארץ שירותיה, על פי תנאי ההסכם. במעשים אלו פגעה העובדת במשמעת שירות המדינה, הפרה את הוראות תקנון שירות החוץ והוראות התכ"מ, והתנהגה התנהגות שאינה הולמת ואיננה הוגנת בקשר למילוי תפקידה.

ביום 6.6.10 גזר בית הדין למשמעת את דינה של העובדת בהשיתו עליה את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה. 2. פסילה למילוי תפקיד בחו"ל למשך 5 שנים. 3. השבת סך של 4 משכורות קובעות.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיה של העובדת בציינו כי:

"גם אם המעשים בהם הורשעה הנאשמת לא היו קשורים במישרין למילוי תפקידה כקונסולית וקצינת מנהלה, עדיין הזכות לקבלת השתתפות בשכ"ד, באותה מדינה הייתה קשורה למעטפת מעמדה וזכויותיה כממלאת תפקיד בחו"ל, והיה עליה להימנע מעשיית דין עצמי בנדון, על פי החלטתה האישית, שעמדה בסתירה להנחיות בעלי תפקידים מוסמכים במשרד החוץ, שלהם אכן מסרה על דבר קיומה של אותה מחלוקת לעניין פרטי הפרתו של הסכם השכירות על פי גישתה והנאשמת חרף הנחייה ברורה שקיבלה כי עליה להותיר את הזכות לקבלת דמי שכירות בכרטיסה האישי ולא לעשות בהם שימוש לצורך אחר, זולת לתשלומים של דמי השכירות, כאשר הנאשמת אמורה הייתה להיות מודעת מתוקף תפקידה וניסיונה לדרכי

מימושה של הזכות להשתתפות המשרד בהוצאות השכירות בארץ שירות, ואולם החליטה לקבוע לעצמה את "גבולות הציות" להנחיות המוסמכים.

לממונים על הנאשמת הייתה ציפייה סבירה, גם מתוך מודעות לניסיונה בתפקידים דומים בעבר, כי תמנע לראות באותה זכות לקבלת כספים לדמי שכירות כמקור כספי אישי של הטבת הנזקים שנגרמים לה לפי שיקולה האישי הבלעדי, במהלך קיומו והפרתו של הסכם השכירות, לאותה פגיעה בציפייה היה יסוד מסוים של מעילה באמון הנדרש.

הנאשמת מילאה במועדיה הרלבנטיים של התובענה תפקיד רגיש ברמה הניהולית במדינה זרה, שבו נדרש סטנדרט התנהגות גבוה יותר מזה שלפיו נהגה הנאשמת כאמור.

דיווחים כוזבים

פסיקה של בית הדין למשמעת

10. בד"מ 110/09 נציבות שירות המדינה נגד ענת קומא

ענת קומא (להלן – העובדת), הועסקה בתפקיד של רכזת נהלים, באגף הנדסה ורישוי במשרד התקשורת. עם הגשת כתב האישום כנגד העובדת, היא הושעתה על ידי נציב שירות המדינה, עד לסיום ההליכים המשמעתיים בעניינה.

ביום 17.5.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובדת בעבירות לפי סעיפים 17 (1), (2), (3) ו-(4) לחוק המשמעת, זאת בשל החתמות הדדיות כוזבות של כרטיסי הנוכחות בעבודה, שלה ושל חברתה לעבודה. החתמות אלה בוצעו במהלך התקופה שבין שנת 2001 לחודש יולי 2009, ולפחות ב- 30 הזדמנויות שונות. כתוצאה ממעשיה אלה נהנתה העובדת מסכומי כסף להם לא הייתה זכאית, וסייעה לעובדת אחרת לקבל אף היא שכר שלא כדין.

ביום 4.7.10 גזר בית הדין למשמעת את דינה של העובדת בהשיתו עליה את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה. 2. פיטורין לאלתר. 3. פסילה לצמיתות לעבודה במשרד התקשורת.

בית הדין הדגיש את חומרת העבירות של העובדת בהביאו מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 6978/00 מאיר מוטיל נ' נציב שירות המדינה:

"דיווחים כאלה, תהיה לדיווחים אשר תהיה, פסולים בעיקר בשל שלוש סיבות: ראשית, משום שאינם דיווחי אמת, ואין צורך להסביר את הפסול שבחתימת עובד, ביוזעין, על דיווח שאינו אמת. מבחינה זאת הם אינם מוסריים. שנית, משום שהם מפריים את ההוראות המחייבות. לכן הם בלתי חוקיים. ושלישית, משום שהם משמשים את העובדים כדי לקבל מאוצר המדינה שכר שאינו מגיע להם".

זאת ועוד, עמד בית הדין על חומרת מעשיה של העובדת בהביאו מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 5626/05 רחל אוחנה נגד מדינת ישראל:

"קיומה של תרבות עבודה ושמירה קפדנית על הכללים והנוהל של התייצבות לעבודה והשקעה בפועל של שעות עבודה הנדרשות מעובד מדינה הם תנאי הכרחי לתפקוד נאות של השירות הציבורי. היעדרות מהעבודה שלא במסגרת חופשה, מחלה, השתלמות מקצועית או מטרה אחרת שאושרה על ידי הממונה, המתיישבת עם ונהליה ותכליותיה של המערכת הציבורית פוגעת בראש ובראשונה במערך הביצועי של שירות המדינה אשר

נמצא לוקה בהעדר השקעת משאבים מספקת ביעדים שיש להשיגם. עבודה אינה יכולה להתבצע כראוי כאשר העובד אינו ממלא את תפקידו אלא עסוק בענייניו הוא. ומעבר לכך, יש בהיעדרות בלתי מאושרת מהעבודה כדי לפגוע פגיעה עמוקה במערך האמון הנדרש בין ציבור העובדים למעסיק הציבורי. אין כמו מצג שווא בדבר הימצאות בעבודה כאשר עובד נעדר ממנה, וקבלת שכר בעבור שעות עבודה שלא בוצעו כדי לפגוע באמינותו של השירות הציבורי בעיני הציבור, וכדי לשקף ניצול כספי ציבורי למטרות זרות. קבלת תמורה כספית על ידי עובד בגין שעות עבודת אותן לא ביצע כאשר היה עסוק בענייניו הפרטיים כמוה כשליחת יד בכספי ציבור, ועל אחת כמה וכמה כאשר הדבר נעשה לאורך זמן כעניין של שיטה, המלווה בדיווחים כוזבים, לתופעה זו נלוות חומרה מיוחדת".